

denne Lov træder i Kraft, hvilket bestemmes at skulle ske den 1. Oktober 1911. Endvidere skulle de Kendelser, der hidtil have været oppebaarne i Henhold til Justitsministeriets Cirkulære af 27. Marts 1861, der har paalagt tilsvarende Afgifter i Kommunerne udenfor København, bortfalde. Sluttelig bestemmes det, at de Afgifter, der have været opkrævede i Henhold til § 62 i Næringsloven — det er Afgifter, der hvile paa Forretninger, hvor der holdes Baller, Keglebane og Billard — vedblive at bestaa, saaledes at for saa vidt disse Afgifter opkræves fra en Forretning, vil denne ikke falde ind under nærværende Lov.

Dette er i al Korthed Lovforslagets Indhold. Som det fremgaar af § 7, er det i og for sig ikke nogen ny Afgift, der her paalægges. Det er en Afgift, der har bestaaet paa anden Maade, og som har været opkrævet i et Aarhundrede, blot været noget mindre. Dernæst har det været en Afgift til Københavns Kommune og til Kommunerne udenfor København. Det nye er altsaa, at man forhøjer Afgiften for Københavns Vedkommende med 10, fra 5 til 15 pCt., og udenfor København noget mere, idet man der ikke har haft den samme Regelmæssighed med Hensyn til det opkrævede Beløb, men har opkrævet en noget mindre Afgift, undertiden slet ingen. Ogsaa der bliver altsaa Satsen 15 pCt.

Hvad nu angaar Lovens Ordning set fra et *Forvaltningssynspunkt*, kan man vistnok i det hele være særdeles tilfreds. Loven holder sig til bestaaende Myndigheder, den indfører ikke nogen ny skatteopkrævende eller skatteansættende Myndighed, men Opkrævningen foregaar i det Spor, der hidtil har været arbejdet i, gennem Københavns Magistrat og udenfor København Politivæbningerne. Hele Forholdet til Finansministeriet er overmaade simpelt ordnet. Afgiften indsendes fra Københavns Kommune med de to Trediedele, der tilkomme Staten, fra Provinserne indsendes hele Afgiften, hvorefter Finansministeren sender en Trediedel ud til Fordeling mellem de Kommuner, som i Henhold til Loven have Krav paa at komme i Betragtning. Fra dette Synspunkt maa man i det hele taget sige, at Loven ikke lader noget tilbage at ønske. — Naturligvis kunde Opkrævningen have været ordnet ogsaa paa anden Maade. Navnlig vil maaske en Del ærede Medlemmer tænke, at man ogsaa kunde have opkrævet en saadan Afgift gennem Stempel, og man hører ret ofte — det er ogsaa kommet frem i Pressen —, at en Stempelafgift vilde være nok saa god. Imidlertid

tror jeg sikkert — nu vil jeg foreløbig se Sagen fra et rent forvaltningsmæssigt Synspunkt —, at en saadan Ordning vilde have medført betydelige Vanskeligheder, fordi man, som det let vil ses, ikke vilde kunne gennemføre en Stempelbeskatning paa alle Omraader. En Stempelbeskatning forudsætter nemlig Fremkomsten af et Dokument — det lyder lidt højtideligt, men jeg mener ved et „Dokument“ kun et Papir, en Billet — og da der jo er adskillige af disse Institutioner, disse Forretninger, der benyttes som Skatteopkrævere i Henhold til denne Lov, som ikke udstede Billetter, men hvor man gaar ind gennem et Tælleapparat eller paa lignende Maade, vilde der allerede der ligge en vis Vanskelighed. Ligeledes vilde en egentlig Stempelbeskatning ogsaa have ført til en hel Del Vidtløftigheder. Hvis man skulde lave Stempler, skulde man udsende dem, man skulde have Forhandlingssteder, Kontrol og Fabrikation. Ikke ganske ubetydelige Omkostninger vilde følge deraf. Man kunde vel ogsaa have tænkt sig en Stempelbeskatning ordnet paa en noget andet Maade, nemlig saaledes, at man ikke direkte forlangte, der skulde paaklæbes Stempelmærker, men nøjedes med, at der paatryktes et Stempel, og at man saa paa Tro og Love modtog, hvad der skulde komme ind i Henhold til det Antal Stempler, der var blevet paatrykt Billetterne. Men ogsaa der vilde man staa overfor en Ufuldkommenhed, og det vilde under alle Omstændigheder ikke være simplere. Det, som er foreslaaet her, er dog saa simpelt, som det kan tænkes indrettet.

Fra et *skattemæssigt* Synspunkt vilde et Stempel jo virke ret forskelligt fra den i dette Lovforslag foreslaaede Afgift; men det skal jeg senere komme tilbage til.

Lovforslagets Karakter — og derpaa ligger Hovedvægten med Hensyn til Bedømmelsen og Opfattelsen af denne Lov — bestemmes ved, at det er en Forbrugsafgift, en indirekte Afgift, der er Tale om. Fra dette Synspunkt maa absolut denne Lov betragtes. Det er en Afgift paa et vist Forbrug, og ligesom andre Forbrugsafgifter retter denne sig mod en ved en Udgift for Dagen lagt Skatteevne. Dette er Formaalet. Man kunde jo tro, navnlig naar man ser hen til, hvad der er kommet frem offentligt Aviser og i Samtale Mand og Mand imellem, at der var Tale om en helt anden Afgift, nemlig en Næringsafgift, en Skat paa en vis Art af Forretning. De Andragender, der ere komne ind paa Rigsdagens Bord, vidne jo om, at en saadan Misforstaaelse foreligger, og mange Avisudtalelser vidne